Núm. 179 Febrer de 2014 **laburxa.cat**

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Agressions i opacitat al Centre d'Internament d'Estrangers de Zona Franca

Arrel de la mort de l'Alik el 3 de desembre, les agressions patides per diversos interns aquests mesos, l'augment de les deportacions i les condicions infrahumanes, han crescut les protestes dins i fora del CIE. En l'A Fons d'aquest mes parlem d'aquestes presons per a estrangers "sense papers".

Pàg. 5

El veïnat diu "no" a l'augment dels preus del transport

La campanya de la Plataforma Stop Pujades arrela amb força al barri amb accions al metro de la plaça de Sants cada dimecres a la tarda, des del 30 de desembre, per protestar contra la pujada de les tarifes del transport públic, que en els darrers 10 anys ha augmentat una mitjana del 71%.

Pàg. 12

Entrevista: Cristina Fernández

Advocada de Tanquem els CIEs

Escorcollen el CSA Can Vies amb un ampli dispositiu policial

S'esgoten les vies de defensa legal per aturar el desallotjament d'aquest centre social.

Un dels antifeixistes detinguts entra a presó preventiva.

El dimecres 28 de gener un desmesurat dispositiu policial va escorcollar des de la matinada, i durant més de 10 hores, el CSA Can Vies en base a una ordre de registre relacionada amb les detencions de sis antifeixistes per un enfrontament amb neonazis el passat 12 d'octubre, un dels quals ha ingressat a presó preventiva. Els Mossos van destrossar parets i portes i van incautar material personal i polític del Centre Social i de l'habitatge.

La mateixa tarda, el Tribunal Suprem comunicava la denegació del recurs de cassació per unificació de doctrina presentat pel CSA Can Vies davant d'aquest òrgan. Amb aquest nou gir judicial, queda en mans de TMB —i en concret de l'Ajuntament de Barcelona i el Districte de Sants-Montjuïc— la decisió de demanar l'execució de la sentència, fent efectiu el desallotjament.

Pàgs. 6-8

SERGI RUGRAND

EDITORIAL

Defensem Can Vies de tots els atacs: no al desallotjament

Els últims dies abans de tancar aquesta edició de La Burxa, el CSA Can Vies ha estat criminalitzat i atacat com mai. El dimecres 29 de gener amb un escorcoll policial durant 10 hores, amb el que, amb l'excusa de buscar proves per a sis persones antifeixistes detingudes, van rebentar portes, destrossar parets, fotografiar i gravar tots els espais, i incautar objectes personals i material polític, com l'arxiu de La Burxa, que tenim la seu a Can Vies. Aquesta és una agressió al Centre Social i a tots els col·lectius i persones que hi participen o que li donen suport. Com a col·lectiu que impulsem La Burxa ens sentim directament atacades i defensarem aquest espai d'aquesta i futures agressions.

No ens sembla casualitat que la mateixa tarda del 29 de gener es notifiqués la resolució del Tribunal Suprem que acaba amb tota opció de defensa per la via legal, i deixa en mans de TMB - i en concret de l'Ajuntament de Barcelona i el Districte de Sants-Montjuïc - la decisió de demanar l'execució de la sentència, fent efectiu el desallotjament. No podem permetre que acabin amb un espai amb 17 anys història, que compta amb un ampli suport veïnal i social i que és un referent en el teixit social del barri i en la lluita anticapitalista a la ciutat.

L'atac a Can Vies és un atac a la dissidència política i als moviments socials anticapitalistes, una demostració de força per part del Departament d'Interior, per intentar tallar d'arrel les aliances, xarxes, resistències i alternatives que entre totes hem teixit durant anys.

Per això, des de La Burxa ens sumem a la defensa activa del CSA Can Vies, així com de tots els altres centres socials okupats amenaçats: la Carboneria, el Banc Expropiat, l'Ateneu Popular de l'Eixample, la Gordíssima, la Flor de Maig i la Casa dels Somnis, i ens solidaritzem amb els joves antifeixistes detinguts pels fets del 12 d'octubre, un d'ells en presó preventiva, un mostra més de com l'estat segueix defensant els ultradretans i reprimint a les que lluitem.

ALTAVEU

Crisi selectiva

Negres Tempestes

D'aquesta estafa orquestrada per les èlits econòmiques que està arrossegant-nos cap a una dictadura financera mai vista i que han batejat com a crisi econòmica, se n'han escrit moltes coses. Però cada vegada resulta més difícil llegir-ne sense que es desperti dins de cadascuna de nosaltres un sentiment de ràbia.

Fa uns dies llegíem que les 85 persones més riques del món acumulen la mateixa riquesa que la meitat de la població mundial. A l'Estat Espanyol, les 20 més riques acumulen 77.000 milions d'euros, el mateix que el 20% de les persones més pobres (9.400.000 persones). Més d'una quarta part de la població activa es troba a l'atur. Els qui encara ingressen han patit, del 2007 al 2011, una pèrdua en el promig de la renda neta anual per llar de vora 1.791€ (el 10,8% del poder adquisitiu), però les classes més desfavorides de servei situa aquesta pèrdua en uns 3.055€ i les classes mitjanes perdrien vora 2.322€ (entre el 15 i el 18%), mentre els professionals liberals i directius només perdrien 685€ (un 2,9%). Al mateix temps Salut a Catalunya reconeix haver atès 91 nens per desnutrició infantil entre 2012 i juny del 2013. A Barcelona, el 40% de persones a l'atur no tenen cap ingrés, mentre s'han denegat 5.066 sol·licituds PIRMI i més de 9.000 dependents han mort a l'espera de la prestació. Les diferències en la renda mitjana a la ciutat situen a barris com el de Pedralbes o Tres Torres més de 7 vegades per sobre de barris com Can Peguera o Baró de Viver.

A partir de les xifres la conclusió és clara: l'esquerda social és cada vegada més gran, els diners injectats per salvar el sistema financer continuen inflant les butxaques d'aquells qui alhora ofeguen la resta de la població i que són especialment cruels amb els que més pateixen.

Davant d'això, els esclats socials com els de Gamonal o Melilla són fàcils d'entendre per gran part de la societat que en qualsevol moment pot respondre de la mateixa manera. Serà un d'aquests el punt d'inflexió necessari per arribar a una nova societat més justa i igualitària? Esperem que sí.

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Per canviar-ho tot

Jordi Solé

Deixeu-me recordar els anys 70, on tot ens semblava possible i tot estava per fer. I ens ho van fer els altres! Des dels Pactes de la Moncloa, fins a una Transició que va tapar els criminals sota les catifes, fins a lleis com la Loapa que re interpretaven cap enrere una Constitució poruga. I segurament va ser en part culpa nostra. Ens vam deixar entabanar en lluites caïnites i ens van donar l'estocada amb l'atemptat de l'Escala que va anorrear tota la feina que havíem fet al sindicalisme combatiu. Ens vam esborrar del mapa i ens van passar per sobre com un camió.

Ara, al meu parer, passa una mica el mateix. Amplis sectors llibertaris miren cap a una altra banda quan parlem del procés d'alliberament que s'ha endegat a Catalunya. El nostre país viu un moment pre revolucionari (sí, sí revolució és canviar les coses). He vist pobles minúsculs amb tres masies i en dues d'elles cartells amb l'estelada i el logo "assemblea", de l'ANC. Qui es podia pensar que aquells llocs feréstecs i recòndits estaven mobilitzats. I organitzats.

Encara no entenc massa com podem ser ultra solidaris amb pobles en lluita, com els mapuches, els palestins, els indis mexicans o el poble saharaui. I en canvi ens sembla que lluitar per què el nostre pugui auto governar-se ens sembla quelcom burgès i manipulador.

Francament, quan surto del bloc onze de Can Batlló i veig les dotzenes d'estelades que pengen dels modestos pisos davant Sant Medir no em sembla entreveure l'alta burgesia catalana.

Altrament penso en què faríem, els llibertaris, quan la societat catalana, pel cas, fos matxacada per l'oligarquia espanyola. O si reeixís i arribés a constituir-se com a nou país. Després de la batalla, i la victòria o la derrota, després de la revolució, aniríem els purs a donar-los lliçons de puresa? El més segur seria que, pel cap baix, ens engeguessin a la merda.

M'hauria agradat que en llocs com el mateix febrer llibertari, al nostre barri, s'hagués obert un debat seriós i que d'aquí hagués sortit un compromís que ens hagués portat en bloc a incorporar-nos al moviment emancipador per aportar el nostre esperit crític i radical.

Deia l'antropòleg Manuel Delgado que en la nova Catalunya "casi" segur seguiran manant els mateixos. Però aquest "casi" és la nostra oportunitat. I segur que si els llibertaris no estem a la barricada amb la resta de catalans aquesta oportunitat serà molt més petita. En qualsevol cas serà pitjor.

CARTA

Carta al Molt Honorable President de la Generalitat

Amadeus

Sr. President, davant les constants actituds repressives i amb una alta dosi de violència feixista per la policia catalana, acompanyada pel seu silenci i donant carta blanca per a fer el que realment vulguin, amb total i absoluta impunitat, li demano amb el màxim respecte, però al mateix temps també amb la màxima contundència, que expliqui als ciutadans tota aquesta situació. No n'hi ha prou que parli el conseller d'interior o el director general de la policia. Vostè és el president, i encara és hora que ens ha d'explicar com és possible que es mati un ciutadà a petades i cops de punyal el mig del carrer, que acordonin un barri per a fer un escorcoll, els ulls perduts per les pilotes de goma, que destrossin una casa, que constantment aquesta policia tingui problemes amb els ciutadans, que alguns detinguts morin al calabós dels mossos, que s'equivoquin de persona amb una detenció, que entrin a la Ciutat de la Justícia amb la cara tapada i amb formació, que alguns d'aquets policies siguin imputats per tràfic de drogues, etc. i Vostè callant.

Sr. President, els ciutadans estem farts d'aquesta bogeria i axò no pot continuar. No es pot permetre sota cap concepte que malalts psicòpates es converteixin en policies, en comptes de rebre el tractament adequat i necessari.

Sr. President, aquesta és la Catalunya que ens ofereix ?

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

De Gamonal a Sants

Àngela Novau

Gamonal. Fins fa poc aquest nom no em suscitava cap impressió ni emoció, no hauria estat ni capaç d'ubicar-lo al mapa, la meva desconeixença era absoluta. No és que ara conegui el barri burgalès al detall, però l'espurna que va encendre el seu veïnat durant el mes de gener s'ha propagat fins als carrers de la nostra ciutat i arreu del territori, una mostra de solidaritat, però també un exemple de lluita en el que emmirallar-se.

L'efecte Gamonal ens ha demostrat que trepitjant el carrer les lluites es vencen i en aquest cas el foc, els pals i les pedres contra els responsables del conflicte han estat elements determinants per a la victòria, almenys per un primer triomf, ja que les mobilitzacions continuen. Evidentment, seria ser curt de mires atribuir la paralització de les obres del bulevard del barri burgalès a l'exercici d'aquesta "violència", que com ja sabem en el discurs mainstream només és utilitzada per una de les parts i enfosquida amb adjectius terrorífics.

El veïnat de Gamonal portava molt de temps en peu de guerra i mobilitzat per aturar les obres, acusant la crispació acumulada pel context de crisi generalitzat i amb una experiència històrica de lluita molt marcada. Aquesta victòria no és gratuïta ni es pot atribuir a uns fets concrets, l'olla a pressió va esclatar, com pot passar en molts altres punts de la Península.

La història de Gamonal pot ser coneguda per molts pobles i ciutats: un antic poble annexionat a la ciutat, un gegant polígon industrial habitat pels seus treballadors i treballadores i en el que avui en dia hi viuen unes 70.000 persones, és la zona més densament poblada de la ciutat. L'atur s'ha disparat, és el barri de Burgos on hi viuen part de les persones més castigades per la situació econòmica i amb escassos equipaments socials.

El veïnat s' ha oposat a la construcció d'un bulevard al seu barri, una obra de 8 milions d'euros que contemplava la construcció d'un aparcament subterrani que deixaria la principal via que uneix el barri amb el centre de la ciutat amb un sol carril en cada direcció —ara n'hi ha quatre— i sense espai per aparcar.

Les noves places d'aparcament haurien estat molt cares i disminuirien l'actual estoc de places existents. I per damunt de tot això, sempre planejant l'ombra de Méndez Pozo, també conegut com Michel Méndez Pozo o "el jefe", un corruptor urbanístic de manual.

El que ha passat a la tranquil·la, catòlica i conservadora Burgos podria estendre's a altres ciutats, la "innocent" remodelació d'un carrer pot fer saltar la guspira. Serà Sants un nou Gamonal?

El barri pres per la policia. RADIO QK

Sis persones detingudes per fer front als neonazis el 12 d'octubre, un d'ells en presó preventiva

Can Vies escorcollat durant més de 10 hores pels Mossos d'Esquadra

La matinada del dimecres 29 de gener, el Centre Social Autogestionat (CSA) Can Vies es despertava amb la irrupció d'un desproporcionat dispositiu dels Mossos d'Esquadra, que va rebentar amb violència la porta, per dur a terme un registre ordenat pel jutjat d'instrucció número 19 de Barcelona.

Maria Alvarez, Sants

Els Mossos d'Esquadra van trencar diversos tabics i vàren produïr multiples destrosses al centre social SERGI RUGRAND

El registre estava relacionat amb les detencions de sis persones presumptament implicades en els enfrontaments entre grups neonazis i militants antifeixistes el passat 12 d'octubre.

Tal com expliquen els membres del CSA, van rebentar totes les portes del Centre Social i de l'habitatge, fins i tot les que portaven tapiades des d'abans de l'okupació de l'edifici.

Els Mossos, durant l'escorcoll, que va durar més de 10 hores, van incautar material informàtic (ordinadors, pen-drives...), efectes personals com agendes i navalles multiusos, i qualsevol cosa relacionada amb l'activitat política del CSA, com les llibretes d'actes. També es van endur l'arxiu digital i material d'aquest diari, La Burxa, que té la seu en aquest Centre Social des de fa 16 anys. A més, van fer fotografies i gravacions de l'espai. Mentre durava l'escorcoll, les set persones que dormien al Centre Social van estar retingudes i incomunicades.

A fora, el barri estava assetjat, amb més de 25 furgones de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra acordonant Can Vies i els voltants, i amb nombrosos agents distribuïts per tot el barri.

Segons el CSA, l'ordre de registre és només una excusa i podria tenir com a finalitat la criminalització de Can Vies, un dels principals centres de lluita política i social de Barcelona i de Sants i, també, la recerca d'informació, així com conèixer el Centre Social per dins per a un possible desallotjament. Segons el seu advocat, Eduardo Càliz, "la interlocutòria judicial no justifica perquè és necessària aquesta ordre de registre més de sis mesos després de que es van produir els fets. D'altra banda, el registre no es va realitzar com disposava la interlocutòria, ja que aquesta deia que es busquessin objectes que tenien relació amb la investigació judicial"; els veïns es pregunten quin sentit té que els Mossos agafin objectes personals i d'ús diari com poden ser pals de la colla bastonera, pals de pancarta, una carretilla de Diables, etc. ja que no hi ha cap mena d'indici que aquests objectes hagin estat utilitzats en la suposada agressió. "Això fa pensar que el registre té una finalitat diferent a la de la investigació judicial; és saltar-se l'estat de dret, el que significa estat policial", conclou l'advocat.

Empresonament d'antifeixistes

El dimarts 28 a la nit van ser detingudes sis persones, a Vilanova i la Geltrú, a L'Hospitalet de Llobregat i a Barcelona acusades d'haver agredit el 12 d'octubre un grup de neonazis que tornaven de la concentració feixista de la plataforma La España en Marcha, a Montjuïc. Segons la interlocutòria judicial, es diu que van veure unes persones sortir suposadament de Can Vies i tornar després al centre social okupat, portant barres, pals, pedres i altres objectes. Se'ls acusa de danys, lesions i delicte contra la integritat moral, amb agreujant de disfressa, abús de superioritat i motius ideològics. Cinc dels detinguts van ser posats en llibertat amb càrrecs el divendres 31, amb la prohibició de participar en manifestacions i actes públics, i un d'ells ha entrat a presó preventiva.

Ha estat la mateixa plataforma La España en Marcha qui ha presentat la denúncia; entitat responsable de l'atac a l'Institut Blanquerna a Madrid el passat 11 de setembre, i que també havia convocat la concentració a la plaça de Sants el 12 d'octubre, amb consignes que convidaven a agredir a "immigrants, independentistes, homosexuals i gent d'esquerres". Nombrosos veïns i entitats del barri de Sants, la Plataforma Antifeixista de Barcelona i col·lectius de la ciutat i de tota Catalunya, es van mobilitzar per impedir la concentració nazi-feixista a la plaça de Sants, que finalment es va fer a la plaça Espanya i va sortir en manifestació fins a Montjuïc.

D'altra banda, Pilar Rovira del Canto, la titular del jutjat d'instrucció número 19 de Barcelona que ha autoritzat que els Mossos escorcollin Can Vies i ha decretat presó provisional sense fiança per a un dels detinguts, és la mateixa que, el setembre de 2009, va autoritzar la Falange Española a manifestar-se a Arenys de Munt el dia que s'hi celebrava la primera de les consultes populars sobre la independència de Catalunya.

Àmplies mostres de solidaritat, indignació i protesta

La solidaritat es va fer sentir el dimecres 29 des de ben al matí i va anar prenent força al llarg de tot el dia. El veïnat es va mobilitzar amb una concentració davant del cordó policial i a la plaça de Sants mentre va durar l'escorcoll que va ser tallada, amb dinar inclòs. A la tarda es va fer una assemblea oberta on van assistir més de 300 persones que es van manifestar fins a la seu del Districte. Després es van sumar a la manifestació convocada a la plaça Universitat per la Plataforma Antifeixista per reclamar la llibertat de les persones detingudes arrel dels fets del 12 d'octubre.

+

Els Mossos d'Esquadra eviten l'accés als voltants de Can Vies SERGI

Can Vies en perill de desallotjament

Després de guanyar tres processos judicials contra Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), propietària de Can Vies, i de fer front el darrer any a constants amenaces de l'Ajuntament de precintar l'espai quan es feien activitats, la tarda del 29 de gener - coincidint amb el dia del registre - arribava una notificació del Tribunal Suprem que rebutjava l'últim recurs presentat per Can Vies per aturar el desallotjament.

Aquesta sentència dóna peu a que TMB, en mans de l'Ajuntament de Barcelona, pugui demanar en qualsevol moment l'execució del desallotjament. Ja no queda cap opció de defensa a nivell legal i des del CSA, moviments socials i entitats del barri intensificaran la campanya al carrer per aturar-lo una vegada més.

Segons el CSA, "darrera els intents de desallotjament i enderrocament de Can Vies sempre han aparegut farses urbanístiques i operacions especulatives". En un primer moment el desallotjament es va justificar per construir la parada de metro de Mercat Nou, però l'estació fa temps que s'ha construït sense tirar l'edifici a terra. Ara es justifica pel cobriment de les vies, per l'anomenat pel veïnat "Calaix de la vergonya". Els mateixos plànols del projecte, però, tornen a desmentir la versió oficial, ja que demostren que l'obra es pot realitzar sense fer desaparèixer el Centre Social Autogestionat.

El dissabte 8 de febrer, a les 11:30h, s'ha convocat una manifestació amb el lema "combatem l'Estat policial, autodefensa veïnal", per aturar el desallotjament de Can Vies, a més de mostrar el suport als antifeixistes detinguts.

La solidaritat es va fer sentir el dimecres 29 des de ben al matí i va anar prenent força al llarg de tot el dia. El veïnat es va mobilitzar amb una concentració davant del cordó policial i a la plaça de Sants mentre va durar l'escorcoll i es va tallar, amb dinar inclòs, la carretera de Sants. A la tarda es va fer una assemblea oberta on van assistir més de 300 persones que es van manifestar fins a la seu del Districte. Després es van sumar a la manifestació convocada a la plaça Universitat per la Plataforma Antifeixista per reclamar la llibertat de les persones detingudes arrel dels fets del 12 d'octubre.

Segons Ferran Aguiló, de la Plataforma Can Batlló és pel barri, "la dinàmica és demostrar que poden intervenir allà on vulguin i quan vulguin. Quan ells responen d'aquesta manera és que estem fent bé les coses; ens intenten fer demostracions de força, crear fractura entre la gent jove i la gent gran, però aquí al barri convivim en una organització social, àmplia, transversal i intergeneracional, i no ens aturaran". Segons afirma, la relació de Can Vies amb entitats com la seva i associacions de veïns "és bonissima, portem molts anys col·laborant".

El CSA Can Vies és un dels espais de referència del teixit social del barri des de fa 17 anys, quan va ser okupat, i ha acollit infinites activitats de col·lectius molt diversos, de forma autogestionada i horitzontal, per denunciar les desigualtats socials, l'explotació laboral o els processos especulatius i per construir alternatives socials, laborals, d'oci i de consum no lucratives i basades en una densa xarxa de suport mutu.

Diversos barris de Barcelona i ciutats s'organitzen per fer front a les pujades de tarifes

El barri de Sants es mobilitza cada dimecres contra la pujada del transport públic

Manel Ros, Sants

El passat 1 de gener l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) va tornar a apujar les tarifes del transports un cop mes. La T-10 des de 2004 ha pujat un 63% i en la darrera pujada aplicada ha augmentat un 5% passant dels 9,80 euros als 10,30 euros. També augmenta el bitllet únic un 7,5% arribant a 2,15 euros, bitllet que ja va augmentar un 28% el 2012 i un 81% des de 2004. Per altra banda la T-50/30 arriba fins els 42,50 euros que significa una pujada del 8'4%. La T-Mes va començar costant 38,80 euros i ha tingut una pujada del 36% fins a l'any 2012, amb una diferència de 14 euros entre 2004 i 2014. De fet, en els darrers 10 anys el transport públic ha augmentat una mitjana del 71%.

Davant de tot això, el veïnat de diversos barris de Barcelona i de diverses ciutats de l'àrea metropolitana s'ha tornat a mobilitzar per aturar aquesta pujada. Les mobilitzacions, que van començar el passat 30 de desembre, i que dimecres van arribar a la seva sisena setmana consecutiva amb una vaga d'usuàries de mitja hora de duració, no han parat d'augmentar. A través de la Plataforma Stop Pujades, formada per persones de tots els barris i ciutats en lluita i amb el suport de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) i la Plataforma de Promoció del Transport Públic, el que va començar amb mitja dotzena de barris mobilitzats s'ha convertit en una mobilització que el passat dimecres va arribar a més de trenta barris i ciutats.

El barri de Sants no ha estat una excepció. De forma continuada ja des de la segona jornada de mobilitzacions, diversos col·lectius, organitzacions i

Algunes màquines foren inutilitzades. GEMMA PARERA

persones a títol individual s'han estat organitzant mentre es coordinaven amb els altres barris, per convocar cada dimecres una concentració a les set del vespre a Plaça de Sants. Les concentracions han anat augmentant en participació cada setmana i han consistit en concentrar-se a Plaça de Sants per obrir les portes dels metros en forma de protesta, al crit de "No paguem" o "El nostre bitllet que el pagui Milet". La darrera acció ha estat aquest passat dimecres, on després de l'acció de cada setmana, les persones concentrades a Plaça de Sants han dut a terme un piquet informatiu o han repartit octavetes animant a les persones usuàries a no agafar el metro entre les vuit i dos quarts de nou del vespre en protesta per la pujada de preus.

La Plataforma Stop Pujades ja ha anunciat que les mobilitzacions no pararan, i de fet, aniran en augment, si l'ATM no retira la pujada de les tarifes i torna als preus de 2013.

La força cooperativa inaugura La Base

Actuació castellera durant la inauguració de La Base LA BASE

Ateneu Cooperatiu La Base Poble Sec

Dotar al Poble Sec d'una força pròpia i autònoma, un lloc on les iniciatives cooperatives i autogestionades tinguin cabuda i on les lluites socials prenguin sentit. Aquests són els principis de l'Ateneu Cooperatiu La Base, que va donar el seu tret de sortida el cap de setmana del 25 i 26 de gener, després de molts mesos de treball col·lectiu per construir l'espai.

Van ser moltes les persones que es van apropar al carrer Hortes número 10 del Poble Sec per veure i viure tot el que ara comença. La Base ja compta amb el suport de veïns i veïnes que van recalcar la necessitat que tenia el barri d'un espai com aquest per compartir, menjar, beure, debatre, xerrar, repensar...

La xaranga de l'Espai País Valencià de Gràcia va amenitzar les primeres hores del matí de dissabte amb una cercavila per diversos carrers del barri. Es va passar pel carrer Radas —on La Base té l'espai de criança, Babàlia—, i s'acabà a l'espai autogestionat de La Base. Allà, després d'un pilar fet pels Castellers del Poble Sec, es van llegir els principis que menen el nou Ateneu Cooperatiu —autonomia, comunitat, equitat, solidaritat, permacultura— i es van presentar els projectes que el formen. Després, una paella popular i un debat sobre com constituir una força autònoma als barris van omplir el migdia i la tarda. Al vespre va ser el torn del rap de Ze Fuga i la rumba de Principal Cuarta.

> Ara, són sòcies i veïnes les que construiran, el que serà La Base en el futur.

El diumenge, la festa continuava. Al matí, Babàlia va organitzar activitats per als més menuts. Més tard, un vermut i música jazz van fer l'ambient idoni per a xerrar i intercanviar idees. La tarda va permetre gaudir amb el quinto i el desvergonyiment del cabaret de l'espai de creació de RAI. La inauguració es va tancar, ben entrada la nit, amb l'actuació del grup Fractal.

Construir comunitat al Poble Sec

La Base vol ser un espai obert a tot el barri. Un lloc on veïns i veïnes puguin trobar-se i construir, des del suport mutu, una sortida al desastre que enfronten quotidianament. Una oportunitat per reescriure conjuntament el temps que la societat viu. Per aquesta raó, tot i haver-se inaugurat, l'Ateneu segueix en construcció. No només pel que fa a les obres que es continuen desenvolupant, sinó també en el seu funcionament i estructuració. Ara, són sòcies i veïnes les que construiran, de veritat, el que serà La Base en el futur.

Tots els col·lectius que formen part de l'Ateneu ja han començat a treballar en les seves propostes. L'espai de trobada està obert cada tarda fins al vespre. També, des de la cooperativa La Igualitària, s'ofereixen menjars populars i ecològics cada dia. A més, el programa d'activitats de cara als dos propers mesos, és ben extens.

Per a les persones sòcies cooperatives de La Base, el cap de setmana ha suposat la consecució d'un somni que es porta gestant més de dos anys. Obres interminables, llicències, assemblees intenses, debats... Tot el que comporta aixecar una idea que neix de la necessitat de dotar el barri d'una força pròpia.

www.labase.info

El projecte Junts es consolida

L'aportació de la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua) se suma a les iniciatives en favor del foment del coneixement i l'ús de la llengua catalana entre persones que la desconeixen.

Mercè Esteban, Sants

L'entorn sociolingüístic actual sovint dificulta la possibilitat d'aprendre la llengua catalana entre els qui s'hi inicien, ja que els interlocutors no se'ls dirigeixen en català. És en aquest context que la CAL, després d'aplicar el projecte Xerrem –grups de conversa en català–, considera necessària la iniciativa de dur a terme un projecte per als qui no el saben.

Davant d'aquesta necessitat de respondre a les expectatives de moltes persones i col•lectius d'iniciar-se a la llengua catalana, des de fa uns mesos ençà la CAL ha estat treballant amb el projecte Junts i aquest passat mes de gener ja s'ha consolidat. Actualment s'està actuant per tal de poder-lo impulsar i aplicar a tots els racons dels Països Catalans on hi hagi persones o col•lectius que estiguin disposats a organitzar grups junts.

A Sants s'hi ha fet la prova pilot i ara es comencen a consolidar més grups al barri.

El projecte

Consisteix en un curs de català inicial de vint-i-quatre sessions conduït per persones voluntàries amb l'objectiu que els aprenents obtinguin una comprensió bàsica del català parlat i suficient capacitat per usar expressions i frases molt senzilles en les relacions socials de proximitat.

La proposta metodològica no insisteix a preparar l'aprenent a desenvolupar-se lingüísticament per acomplir rituals previsibles i estàndards de comunicació (a la botiga, al metge, a l'escola, etc.), sinó que aposta per dotar a l'aprenent de recursos que li permetin comprendre i intervenir mínimament en converses de proximitat per exterioritzar el que sent o li agrada i explicar amb poques paraules el que coneix, recorda, sap fer o pensa.

El curs es pot dur a terme perquè hi ha voluntaris que s'encarreguen de fer de guies dels grups. La funció del voluntari és guiar les converses amb el suport del material; el guia no exerceix de professor, sinó que genera un entorn d'horitzontalitat de manera que els aprenents es conceben com a persones que aporten coneixement i no simples usuaris d'un servei.

Com s'hi aprèn?

S'aprèn amb grups reduïts per afavorir la participació i a través d'imatges, de recursos no verbals, de la repetició, la memorització i el joc, elements que, combinats amb diverses dinàmiques grupals, faciliten la cohesió entre els aprenents i els guies.

Il·lustració del projecte — MIKI

Les referències de catalanitat senzilles i sobre dades molt generals o geogràficament pròximes (serveis del barri, entitats socials, tradicions culturals, etc.) són molt convenients perquè la llengua es vinculi al país on viuen.

VIDES DE BARRI

Silvia Escarno

Coneguda com a Silvia Resorte, és la cantant de El Último Resorte, grup punk de referència els anys 80. Als seus 56 anys continua reinventant el punk des de les files de Algo Tóxico.

"Abans de nosaltres les noies tan sols feien cors o cantaven cançons d'amor"

Ivet Eroles, La Bordeta

Quina relació tens amb Sants?

Porto 20 anys vivint aquí i m'encanta, per la unió dels veïns, per la faceta llibertària, per ser un barri reivindicatiu, per la cordialitat de la gent. El meu és un carrer ple de tot tipus d'artistes, i això que jo no em considero artista, em considero punk —principalment l'anticrist—, i estic aquí per a destruir el món per després reconstruir-lo de nou, però al revés de com és ara, un altre món és possible!

Quina va ser la importància de *El Último Resorte* dins el panorama musical de Barcelona durant els anys 80?

Vam arribar aviat als albors de l'escena, vam anar obrint una escletxa a una manera de fer, i el cas de que jo sigués la primera cantant punk femenina en aquesta ciutat contrastava bastant amb les cantants romàntiques o de folck que hi havien, perquè abans de la Tere de Desechables i jo no hi havia cantants descarades i antisocials conduint un moviment en la seva ciutat, abans de nosaltres les noies tan sols feien de coristes o cantaven cançons d'amor.

En un concert a la sala madrilenya Rock-ola el públic et va baixar de l'escenari i et va arrencar la samarreta... Què ha significat i significa ser una dona punk?

Quin desgraciat el que em va treure la samarreta i l'altre que va robar un micro de la sala i això va fer que acabéssim a la comissaria denunciats per robatori. Ser una dona punk, des de dins, és el mateix que ser un home punk, en realitat no hi hagut cap diferència de gènere a l'hora de fer coses junts, és més, el punk ens ha unit molt més.

És coneguda la baralla que vas tenir amb Nancy Spungen i Sid Vicious durant la teva visita a Londres l'any 78, però més enllà d'això, què va suposar per a tu aquest viatge?

Descobrir que es podien fer les coses per a una mateixa, ja que fins al moment ho feien les persones amb interessos massa grandiloqüents, que és com se fan les coses ara, mentres que el punk segueix creant enemistats institucionals a petita escala.

Quin record guardes d'aquella època?

Tensió, ritme frenètic i angoixa, excepte alguns dies lluminosos, ho recordo tot molt negre, massa baralles no desitjades amb kinkorros, massa perjudicis bruts, però sí, també hi havia dies lluminosos amb aventures incomparables.

Què és per a tu el punk?

El punk és una actitud, és l'actitud del no accepto, que es desgrana en milers de petits prismes de desobediència i provocació als estaments.

Actualment ets component de Algo Tóxico. Parla'ns d'aquest projecte.

Sento que tinc uns aliats boníssims per a compondre cançons que parlin de coses de les que no s'acostuma a parlar dins del mateix punk, així és com el punk es regenera, innovant-se. Va haver-hi un temps en que el punk no tenia cap forma determinada de vestir ni de sonar, era quan ens inventàvem el punk en cada moment.

Quina visió tens de les noves fornades de joves?

Tota la meva admiració a les noves hordes de punk juvenil, cada dia ho tenen més difícil, han de lluitar contra una societat descaradament feixista, mentre que nosaltres vam tenir el beneplàcit de que els polítics havien de semblar democràtics. Per altra banda, crec que es va deixar en marxa una revolució llibertària l'any 36 i ara seria un bon moment per portar-la a terme, perquè els governants catalans són també d'ultradreta, qui envia, sinó, tot aquest contingent policial per registrar Can Vies pel motiu que diuen que ho fan? Tot això és una mostra de prepotència i la prepotència és el retràs del feixisme.

La Silvia Resorte al barri. — IVET EROLES

Ets força activa a internet i a les xarxes socials, què t'aporten aquestes eines de comunicació?

Conèixer a gent de l'altre extrem del món i sentir-los molt aprop. Des d'aquí demano l'empresonament domiciliari per a Luisito, un cantant punk de Medellín, que per saber massa ha sigut empresonat cruelment a pesar de la seva malaltia terminal, es pot firmar la petició a través de la plaraforma Change.org.

El Centre d'Internament d'Estrangers de Zona Franca: racisme, opacitat i abusos

Al Districte de Sants-Montjuïc, agafant l'autobús 109 que passa per la plaça Espanya, arribem al Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca, situat en un polígon industrial on, apartat dels ulls de la ciutat, s'amaguen condicions infrahumanes, maltractaments, humiliacions i l'angoixa per la desinformació i les expulsions.

Més de 40 interns van començar una vaga de fam en protesta per les condicions al CIE. ALBERT GARCIA

Gemma Parera

Els Centres d'Internament d'Estrangers (CIEs) són espais que formen part del sistema europeu de control de fronteres, on es priva de llibertat a persones pel simple fet de no tenir permís de residència.

A l'Estat Espanyol, els CIEs, que depenen del Ministeri d'Interior, existeixen des de l'any 1985, quan es va aprovar la primera Llei d'Estrangeria. Actualment n'hi ha set, situats a Algeciras, Las Palmas de Gran Canaria, Barcelona, Madrid, Múrcia, Santa Cruz de Tenerife i València, i es parla de la obertura d'un nou CIE a Barajas (Madrid). D'acord amb el Defensor del Poble, l'any 2012, van ser internades 11.325 persones, de les quals en van ser expulsades un 52%.

Segons l'informe elaborat pel Grup de Recerca i Acció sobre Fronteres i Controls (2013), "els CIE són institucions intrínsecament discriminatòries, perquè la possibilitat de ser expulsada i internada és una mesura prevista exclusivament per a persones no nacionals". Un altre informe de Migreurop (2011), explica, després d'una visita a quatre centres de tot l'Estat, que "el caràcter penitenciari excedeix l'arquitectura i la fisonomia dels CIEs, per estendre's a la privació dels drets de les persones detingudes en aquests centres que en ocasions és superior a la que s'aplica en centres penitenciaris".

En aquest sentit, en gairebé trenta anys, aquests centres han acumulat moltes denúncies per la situació de discriminació que suposa la seva existència, així com pels abusos policials i la vulneració dels drets humans al seu interior.

El CIE de Barcelona

El CIE de Zona Franca té una capacitat de 226 persones i es va obrir l'agost de 2006, coincidint amb el tancament del CIE de La Verneda. L'any 2012 hi van passar més de 1000 persones i la meitat van ser deportades.

Aquest centre es va presentar com una millora, però ha accentuat els elements penitenciaris, amb el tancament electromagnètic d'espais comuns i cel·les, comunicacions familiars a través de vidres, cel·les amb barrots i cel·les d'aïllament.

A més, els interns i nombroses organitzacions que han tingut accés al centre alerten d'un tracte racista i de maltractaments físics i psicològics, tot i que no és fàcil denunciar-ho, perquè accelera el procés d'expulsió, i per la falta de càmeres a la biblioteca, a les sales d'espera i a la cel·la d'aïllament, on es produeixen la majoria d'agressions denunciades.

A tot això, se li afegeix tres morts en circumstàncies poc clares: la de Mohamed Abagui, a la cel·la d'aïllament, el maig de 2010, la d'Idrissa Diallo, el 6 de gener de 2012, per falta d'assistència sanitària, i aquest desembre passat la d'Aramis Manukyan (Alik), a la cel·la d'aïllament on estava tancat.

Agressions al CIE de Zona Franca

Unes setmanes després que es produís aquesta mort, i quan a l'exterior del CIE tenia lloc la tradicional concentració contra les presons, el 31 de desembre, diversos policies van agredir interns que es trobaven nus a la zona de dutxes, un espai que no té videovigilància. Després, policies antiavalots van entrar al CIE i van amenaçar, vexar i agredir a diverses persones, amb el resultat d'una vintena de ferits, alguns d'ells greus. Com a protesta davant dels maltractaments, les condicions d'internament i la intensificació de les deportacions, uns 40 interns van començar una vaga de fam.

El 3 de gener es va negar l'entrada al CIE a les metgesses d'una comissió de Drets Humans. El 10 de gener una delegació formada per diputats i organitzacions de drets humans van aconseguir visitar el CIE, fent-se passar per familiars, i van denunciar les dures condicions a l'interior, després de veure en primera persona les marques dels maltractaments físics i escoltar els relats de les agressions psicològiques, com la d'un intern al que li havien dit els funcionaris "si vols cordons te'ls donem, així et pots penjar".

Mobilitzacions, denúncies i respostes

Diferents mobilitzacions socials, en el marc de la campanya Tanquem els CIE, han denunciat tots aquests fets i exigit el seu tancament, com la concentració de més de mil persones, el dissabte 11 de gener, davant del CIE de Zona Franca.

Fruit de les mobilitzacions, i de les denúncies presentades, el 14 de gener, els Jutjats 1 i 17, en funcions de control del CIE, van imposar una sèrie de mesures que modificaran les condicions del CIE de Barcelona, com ara l'obligació de comunicar al Jutjat qualsevol part mèdic per contusions; l'eliminació de les mampares en les visites; la regulació de la temperatura de l'aigua; la instal·lació de tassa de wàter a les cel·les i l'obligació d'informar al Jutjat si entren els antiavalots al CIE. A més, no es podrà dur a terme l'expulsió de cap de les persones agredides ni dels testimonis. En aquest sentit, la jutgessa que investiga les agressions del 31 de desembre ja ha prohibit l'expulsió de sis interns testimonis dels fets. Des de la Campanya Tanquem els CIEs es valora positivament aquests avenços, però es segueix treballant pel tancament d'aquests centres.

Internament de dones: discriminacions afegides

En el CIE de Zona Franca no hi ha places per a dones, fet que implica que les detingudes a Catalunya són traslladades a CIEs de la resta de l'Estat. Aquesta situació limita les possibilitats de contacte amb la família i amb l'advocat o advocada per regularitzar la seva situació i evitar l'expulsió. Segons Cristina Fernández, advocada de Tanquem els CIE, "això suposa afegir més càrregues a aquest internament, perquè es troben allunyades del seu entorn social i de xarxes de suport".

L'informe Dones al CIE, gènere, immigració i internament (2013) denuncia la sobrerepresentació als CIEs de dones que han exercit la prostitució, en molts casos de forma forçada, sense que en els Centres d'Internament es presti cap atenció especial a aquesta situació. També alerten de la gran vulnerabilitat de la migració femenina subsahariana per la duresa del procés migratori que sovint dura anys, i que comporta la violació dels drets més fonamentals i sovint el patiment de violència sexual.

La reclusió als CIEs intensifica les vexacions que poden patir i a Samba Martine, de la República Democràtica del Congo, li va suposar la mort al CIE de Aluche (Madrid). Aquest 28 de gener passat, l'Audiència Provincial de Madrid va reobrir la seva causa penal, al considerar la possibilitat d'un delicte d'homicidi imprudent per no haver prestat una atenció mèdica adequada. ●

Segons l'informe "el CIE de Barcelona (Zona Franca), situacions de racisme i discriminació", degener de 2014, de la campanya Tanquem els CIE, l'estructura carcelària del CIE de Zona Franca genera situacions de discriminació:

- **Les persones no són informades sobre la seva situació.**
- **Les comunicacions familiars són molt curtes (10-15 minuts).**
- **No hi ha lavabos a l'interior de les cel·les, que estan tancades de 22h a 8h.**
- **L'expulsió es comunica sense presència de traductor ni de lletrat, el que vulnera el dret a l'assistència jurídica, i s'executa sense notificació prèvia, fet que impedeix acomiadar-se.**
- **Inexistència d'intèrprets que dóna lloc a que no es presti l'atenció requerida.**
- **No existeixen places per a dones, que són traslladades a altres CIEs de l'Estat, i es dificulta així el seu contacte amb la família i advocats.**
- **Cel·la d'aïllament, amb una paret i reixes.**

El CIE de Zona Franca accentua els elements carcelaris. ALBERT GARCIA

Milers de deportacions des dels CIEs

Des de fa quasi mig any, la Campanya Tanquem els Centres d'Internament d'Estrangers està investigant i denunciant els vols que l'Estat Espanyol organitza per deportar persones immigrants i que, juntament amb les deportacions gota a gota en vols comercials, permeten a l'Estat assolir xifres de milers de persones deportades cada any.

Campanya contra els CIE

Concretament, des del 2008 al 2012, la mitjana anual ha estat 11.367 deportacions. Darrere s'amaguen centenars de dispositius policials per endur-se a la força a persones migrants. Moltes vegades no són avisades prèviament i, en ocasions, porten més d'una dècada a l'Estat Espanyol i, fins i tot, tenen família aquí.

Aquests últims mesos hem pogut confirmar vols de deportació des de Barajas a Senegal, el 26 de setembre i el 19 de novembre; a Nigèria el 3 de desembre; a Colòmbia, amb escala a Equador, l'11 de desembre, i a Marroc, el 16 de gener. Des d'El Prat tenim constància de vols al Marroc el 5 i el 27 de desembre, i el 10 de gener.

A través de converses amb persones que han estat expulsades, hem pogut conèixer les condicions d'aquests vols. Es poden produir diverses situacions com portar a la força les persones deportades des dels CIEs, les presons o les comissaries; la caça d'immigrants mitjançant redades per nacionalitat les setmanes, dies i, fins i tot, hores prèvies al vol programat o bé la violència policial exercida contra les persones migrants, que sobrepassa el permès per l'ignominiós protocol de repatricions. El vol de 19 de novembre a Senegal, per exemple, els immigrants expliquen que, davant el seu intent de resistència pacífica —tirar-se al terra— van rebre fortes pallisses a la porta de l'avió.

Una altra de les condicions necessàries per portar a terme aquests dispositius és la complicitat dels governs dels països d'origen que autoritzen aquests vols, completen la documentació de les persones deportades i, en casos com el nigerià, reben als seus ciutadans a la pròpia ambaixada immobilitzats pels canells per la policia espanyola.

També s'ha de destacar el negoci del grup Globalia i, concretament, de la seva empresa Air Europa, que s'expandeix a costa de substituir turistes per persones deportades. Air Europa va firmar un contracte de 12 milions d'euros amb el govern espanyol per realitzar les deportacions als seus avions. El mes següent, Abel Matutes, ex ministre d'Aznar, va comprar el 5 per cent del grup empresarial Globalia, el soci majoritari del qual és Juan José Hidalgo.

Els vols des d'El Prat

Els últims mesos hem pogut confirmar que han sortit almenys tres vols amb persones deportades al Marroc des de l'aeroport d'El Prat, el 5 i 27 de desembre, i el 10 de gener.

La matinada del dijous 5 de desembre s'iniciava un operatiu policial al CIE de Zona Franca en el que van despertar quinze interns de nacionalitat marroquina i se'ls va anunciar que es començava la seva deportació. Poc després, tres vehicles de la Policia Nacional els traslladaven —immobilitzats per l'esquena amb manilles metàl·liques— a l'aeroport d'El Prat. Allà, es van afegir diversos migrants marroquins més i el caràcter de la immobilització es va modificar: ja no eren manilles a l'esquena, sinó parelles d'emmanillats, l'un amb l'altre. Un noi que va voler aixecar-se i va balbotejar unes paraules va ser colpejat per quatre policies. A l'avió no hi duien porres. Colpejaven amb els punys.

Cal esmentar que en aquest vol es van expulsar algunes de les persones que havien estat testimonis de la mort de l'Alik, al CIE de Zona Franca, i que contradiuen la versió oficial dels fets aportada per la Policia Nacional.

Tornant a El Prat, l'avió es va enlairar i es va dirigir cap al sud, però no va creuar l'Estret. Va aterrar a Jerez. Durant el trajecte, els policies van menjar i beure. Els migrants, no. A Jerez els deportats van ser escortats fins a un autobús. A dins, abans de sortir, es va produir una nova escena: quatre policies al damunt d'un migrant que havia demanat anar al lavabo. L'autobús es va dirigir a Algesires: allà van pujar el vehicle al ferri i també hi van pujar els policies amb alguns deportats. Abans del trasllat, l'escorta va advertir als migrants que no muntessin cap escena davant dels turistes amb els que compartirien trajecte marítim.

A Ceuta, l'autobús va baixar del ferri i es va endur la seva càrrega humana cap a la frontera, on els esperava la policia marroquina. Van repartir els seus compatriotes per les comissaries més properes per tal de comprovar les seves identitats. Set hores després, van quedar al carrer, literalment, ja que molts no tenien recursos per arribar a casa dels seus familiars. Alguns feia més d'una dècada que eren a Espanya.

El divendres 27 de desembre van deportar almenys 12 persones més de nacionalitat marroquina que estaven internades a Zona Franca. Sabem que la matinada del 10 de gener n'hi hagut una més, seguint el mateix itinerari que la del 5 de desembre. Encara no coneixem el nombre total de persones deportades en aquest darrer vol, però podem confirmar que almenys una dona marroquina va ser traslladada a El Prat des del CIE de Zapadores (València) i que 11 o 12 van ser traslladades des del CIE de Zona Franca.

Cal recordar que mentre aquests vols es van planificar i executar, a l'interior del CIE de Zona Franca s'estaven produint agressions policials a interns, molts dels quals estaven protagonitzant una vaga de fam com a protesta per la intensificació de les deportacions i les condicions del seu internament.

> Air Europa va firmar un contracte de 12 milions d'euros amb el govern espanyol per realitzar les deportacions als seus avions

Han crescut les protestes contra els CIEs i les deportacions. ALBERT GARCIA

Campanya de boicot a Air Europa

Aturar les deportacions

El dijous 16 de gener, la comissaria central d'Estrangeria i Fronteres, depenent del Ministeri del Interior, va organitzar un altre vol de deportació amb destinació al Marroc des de Barajas, en el que es va utilitzar manilles metàl·liques, després de llargs trasllats sense aigua i menjar de diversos llocs de l'Estat cap a l'aeroport de Madrid.

En aquest vol va ser expulsat l'Aziz, membre de la PAH de Girona. La Brigada d'Estrangeria va aprofitar que havia de presentar-se el dia 15 a comissaria per detenir-lo i, pràcticament sobre la marxa, portar-lo en cotxe a Madrid. La PAH de Girona interpreta aquesta deportació express —malgrat pocs dies després tenia programada una visita sobre la seva situació administrativa— com una mesura repressiva contra l'Aziz i la PAH.

Parar aquests vols. Aquest és el repte: impedir, amb la nostra solidaritat, que cap persona sigui deportada en un vol comercial (hi ha desenes d'exemples de deportacions suspeses gràcies a la resistència passiva de les víctimes de l'expulsió i el suport de les persones del vol, que es neguen a que l'avió s'enlairi amb una persona portada a la força); iniciar una campanya estatal contra totes les empreses del grup Globalia, entre elles Air Europa, Viajes Ecuador, Halcón Viajes, Be Live i Travelplan, pressionar als governs col·laboracionistes dels països d'origen de les persones deportades. I, per suposat, assenyalar al principal responsable, al Govern espanyol i al seu ministre de l'Interior. Que mai més pugui rebre l'aplaudiment pels seus èxits en la política migratòria. I que les seves xifres no generin mai més indiferència. Al contrari, un sentiment a mig camí entre el fàstic i la ràbia. I que això ens doni força. Parem els vols.

Nota: la firma col·lectiva d'aquest text expressa l'ampli procés de col·laboració entre diversos col·lectius socials en la lluita contra les fronteres. Organitzacions socials de Catalunya, València, Madrid i Astúries han aportat informació imprescindible per la construcció d'aquests fets. També ha estat essencial el testimoni de vàries persones deportades, amb les que hem pogut conversar des de les seves localitats d'origen.

La mort de Osamuyi i el protocol d'actuació en les repatriacions

El 9 de juliol de 2007 Osamuyi Aikpitanyi va morir asfixiat en un vol de repatriació després de que els escoltes policials l'emmordassessin i li sellegessin la boca amb cinta adhesiva. Quasi cinc anys després, una sentència condemnava a 600 euros de multa als policies i els eximia de responsabilitat per la mort d'Osamuyi.

El juliol de 2007, pocs mesos després que aquell avió amb destinació Nigèria aterrés a Alicant amb el cadàver del jove immigrant, el Ministeri d'Interior va aprovar un protocol d'actuació per a les repatriacions. Aquesta normativa inclou l'ús policial de guants de làtex, llaços de seguretat, mascaretes sanitàries, monos per vestir els expulsats que els necessitin, cascs d'autoprotecció per als repatriats violents, que impedeixin que s'autolesionin, cinturons i peces immobilitzadores homologades, cinta reforçada etc. Determina, a més, l'assignació d'una zona segura a l'aeroport o port de sortida per garantir un agrupament discret.

NO OBLIDEM:

Mohamed Abagui

El 13 de maig de 2012, Mohamed Abagui, un jove de 22 anys va ser trobat mort a la cel·la on estava tancat en situació d'aïllament.

Idrissa Diallo

L'Idrissa, de Guinea Conakry, tenia 21 anys quan va morir. El 5 de desembre va ser agafat per la policia quan saltava la reixa de Melilla i enviat al CIE de Barcelona per poder ser deportat. Però l'Idrissa mai va sortir-ne. Una presumpta parada cardio-respiratòria no detectada a temps va acabar amb la seva vida. Els seus companys de cel·la van declarar que el jove va estar patint hores i hores, intentant cridar l'atenció dels policies que feien torn aquell dia sense que aquests l'atenguessin. Encara avui l'expedient judicial no està resolt.

Els emigrants es manifesten i reclamen justicia per la mort d'Alik. ALBERT GARCIA

Aramis Manukyan (Alik)

Aramis Manukyan (Alik), d'origen armeni, va morir el 3 de desembre de l'any passat en una cel·la d'aïllament que es troba a escassos metres del lloc de control de la Policia Nacional i, segons diferents testimonis, va ser agredit prèviament al trasllat a la cel·la, en presència dels seus companys. Dos dels testimonis han estat expulsats, tot i que els advocats de Tanquem els CIE i Migrastudium van presentar un escrit als jutjats on demanaven que es prenguessin mesures cautelars per no expulsar cap testimoni dels fets. La Campanya Tanquem els CIEs s'ha presentat com a acusació particular, conjuntament amb els familiars de l'Alik, i encara avui no s'han aclarit els fets.

Els Centres d'Internament d'Estrangers a la Unió Europea i països veïns

393 aquest és el número de Centres d'Internament d'Estrangers operatius entre el 2011 i 2013 que apareixen al mapa interactiu de closethecamps.org, una web participativa que situa en el mapa els centres on es tanquen persones estrangeres dins dels països de la Unió Europea (UE), però també dins dels països candidats a l'adhesió a la UE —els que formen part de les polítiques de veïnat i els que col·laboren amb la política migratòria europea—. És una iniciativa de Migreurop, una xarxa d'associacions, militants i investigadores, amb l'objectiu d'identificar, donar a conèixer i denunciar les polítiques europees de confinament i expulsions de les persones migrants i l'externalització de controls migratoris.

Ivet Eroles, La Bordeta

Els CIEs formen part del sistema de deportacions de la Unió Europea, "l'any 2008 la Directiva de Retorn, més coneguda com a Directiva de la Vergonya, va consolidar aquesta figura en les diferents legislacions, és la forma que té Europa de gestionar les migracions, quan les persones ja no són útils pel mercat de treball, es poden internar i després expulsar", apunta Cristina Fernández, advocada de Tanquem els CIEs. "Són un espai de privació de llibertat per a persones que no tenen la seva situació regularitzada, és la sala d'espera de la deportació", afegeix també l'advocat Andrés García, de Tanquem els CIEs.

Alessandra Capodanno, cocoordinadora de Migreurop, explica que "a nivell europeu s'intenta harmonitzar des de fa uns anys la repressió de la migració amb detencions, expulsions, acords de readmissió amb països que no són membres de la UE cap als que es vol expulsar les immigrants, controls a les fronteres i estàndards d'asil". Tot i això, Capodanno remarca que per accedir al territori de la UE no hi ha una política comú, no existeixen en les polítiques dels països membres ni molt menys a nivell europeu, unes modalitats d'accés legal que permetin a la gent accedir al territori de la UE d'una forma legal, sense arriscar la seva vida.

Les autoritats justifiquen la privació de llibertat de les persones estrangeres en aquests centres d'internament per organitzar la seva expulsió, però quan es miren les estadístiques europees només aproximadament el 50% de les persones que són detingudes acaben sent expulsades. Per a Migreurop la detenció és una forma de comunicació política que té dos objectius principals, el primer és deixar clar a les potencials migrants que arribin al territori de la UE que no són benvingudes i el segon va dirigit a l'electorat, per a que capti el missatge que en un moment de crisi les autoritats estan gestionant el "problema de la immigració" i que tot està "sota control".

Vulneració dels drets humans generalitzada

Desafortunadament casos com els que s'han produït al CIE de la Zona Franca de Barcelona es repeteixen en altres centres d'Europa. En el marc de la campanya de Migreurop Open Acess Now!, que denuncia l'opacitat d'aquests centres i les dificultats d'accés per part dels mitjans de comunicació i les organitzacions, s'han fet més de 50 visites a gairebé 15 països diferents i s'ha pogut observar que en la majoria els drets de les detingudes no estan garantits: assessorament legal, dret a un advocat, comunicacions amb l'exterior, coneixement del reglament interior del centre, cures mèdiques, etc. En la majoria de centres s'han denunciat casos de maltractaments, automutilacions, suïcidis, morts i s'han produït revoltes de les internes. Els mitjans de comunicació en gairebé cap país poden entrar dins dels centres, a excepció d'Itàlia, on una forta mobilització de la societat civil i de les periodistes ha modificat una mica la situació, però la regulació segueix sent inexistent.

Tot i tenir característiques comunes, els CIEs de cada país tenen les seves particularitats. Per exemple, el temps d'internament a l'Estat espanyol és de 60 dies, a Alemanya pot arribar als 18 mesos i a França als 45 dies, depèn de les legislacions nacionals. Les condicions dels centres també depenen de cada país: "Tenim coneixement de les deplorables condicions dels centres de Grècia, Malta, dels països mediterranis o de la frontera sud. Els centres dels països nòrdics tenen millors condicions a nivell d'infraestructures, però les situacions de les persones allà no són gaire millors, perquè a Alemanya la incertesa de què passarà amb la vida d'aquestes persones es pot perllongar fins a 18 mesos", afirma Cristina Fernández.

Segons Andrés García als centres dels llocs fronterers s'ha detectat una gran vulneració dels drets humans i Alessandra Capodanno hi coincideix: "A la Unió Europea li convé tenir centres en zones frontereres, ja que tenen menys control per part de la societat civil europea". Per Capodanno la detenció de persones en països que no formen part de la Unió Europea "és una conseqüència de la política migratòria de la UE, que intenta que la gent no arribi a les seves fronteres, d'aquesta manera és bloquejada, detinguda i expulsada des dels països de trànsit, és el cas de Líbia amb Itàlia o Mauritània amb Espanya, aquests centres estan finançats per estats membres de la UE o per la UE en si mateixa". Capodanno afegeix que "cada vegada que un nou país entra a la UE i les fronteres de la Unió es desplacen, aquest serà el nou país on es construirà un centre d'internament, com per exemple a Ucraïna en aquest moment o Bulgària, tota la frontera de Bulgària amb Turquia s'està militaritzant i s'hi estan construint centres de detenció".

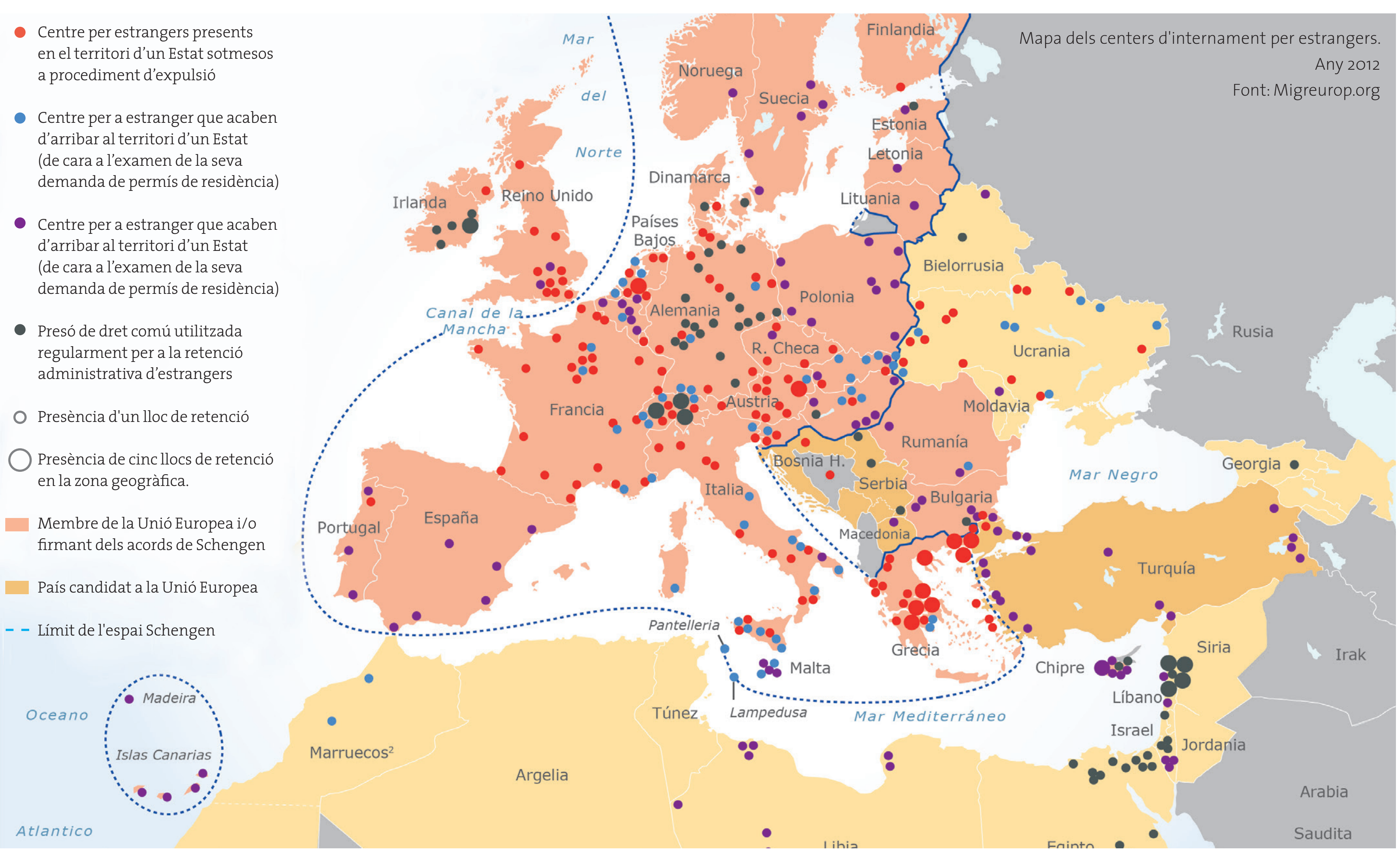
Els llocs invisibles del confinament d'immigrants

Des de Migreurop també es parla de llocs dels que no es coneix oficialment la seva existència, ja que no figuren ni en les estadístiques ni en els informes dels ministeris. Un exemple d'aquest cas són els llocs on els migrants han d'anar sortejant els obstacles que trobaran durant el camí, com són les zones del voltant de Ceuta i de Melilla pel cantó marroquí, a on les persones migrants es reagrupen per a passar la frontera, una altra forma de confinament. També altres zones frontereres, com per exemple els aeroports, ports i estacions de trens internacionals, on es reté a persones que no poden accedir al territori; a l'aeroport de Barajas hi ha una sala d'inadmeses on s'hi detenen els migrants durant el temps que tardi en arribar un avió que les retorni al seu país d'origen.

Cap a la lliure circulació de les persones

No totes les persones migrants tenen els mateixos drets, Capodanno parla de la "immigració escollida", una de les polítiques de l'expresident francès Sarkozy. Consisteix en facilitar l'accés al país per tenir coneixement qualificat i no se l'examina sota criteris ètnics o racials. En l'imaginari col·lectiu aquestes persones no s'acostumen a associar a la migració, tot i que s'han desplaçat a un altre país per treballar-hi i viure-hi. Una realitat cada vegada més present per a persones originàries de Catalunya. És ben sabut que els fluxos migratoris sempre han existit, però hi ha persones que depenent del seu país de procedència han de carregar amb l'estigma i les polítiques racistes i repressives dels estats, uns estats que fins no fa tant tenien colònies en alguns d'aquests territoris d'origen.

Les organitzacions i persones que treballen pels drets del col·lectiu immigrant aposten per la lliure circulació de les persones i l'eliminació dels centres d'internament, però són conscients de que es tracta d'una llarga batalla i s'han fixat altres objectius a mitjà i curt termini com la liberalització dels visats, el cessament de les detencions, l'accés regular al país encara que les fronteres estiguin tancades, la possibilitat d'entrar a un país per buscar treball i de conservar el permís de residència quan aquest es perd, etc.

A nosaltres ens ha tocat d'aprop el cas del CIE de la Zona Franca; la mobilització de la societat civil està donant resultats, però també s'han produït avenços en altres indrets d'Europa, com França o Itàlia. En aquest últim país Alessandra Capodanno explica que més de la meitat de centres de detenció estan tancats en aquests moments, en la majoria dels casos gràcies la mobilització de la societat civil, l'atenció de la ciutadania i les revoltes de les detingudes en el seu interior, que han arribat a destruir centres que no s'han pogut reparar i ara mateix estan clausurats.

RACÓ HISTÒRIC

Els esperits de Sants

Agus Giralt, Barcelona

L'any 1854 Hippolyte Léon Denizard Rivail, un pedagog francès, va sentir a parlar d'un fenomen estrany: l'existència d'unes taules que semblaven girar soles. Un fet suposadament paranormal que canviaria totalment la seva vida.

Des d'aquest moment l'intel·lectual, que acabaria canviant el seu nom pel d'Allan Kardec, es va dedicar a l'estudi d'aquest nou camp i tres anys més tard publicaria un llibre que esdevindria la base d'una nova creença, El llibre dels Esperits. Ens trobem a l'origen de l'espiritisme.

Una creença que inspirada pel mètode científic va pretendre estudiar la naturalesa, l'origen i el futur dels esperits, així com les seves relacions amb el món corporal. Tot i que actualment podem imaginar aquest moviment com un fet residual hem de dir que va tenir una gran expansió des de la meitat del segle XIX fins als anys trenta del segle XX.

Kardec creia que les religions no podien fer millors als homes pel fet de tractar-se, en el fons, d'institucions humanes. I com ell molts altres intel·lectuals crítics amb l'església i imbuïts pels canvis radicals que estaven sacsejant la societat es van interessar per l'espiritisme. Per això mateix no ens ha d'estranyar que hi hagués d'altres mestres espiritistes o que aquesta creença tingués molta relació amb l'anarquisme.

Sense sortir de Sants en tenim exemples diversos, com per exemple el cas de Mateu Ripoll i Boldú, un dels detinguts, arbitràriament, pels atemptats de la Gran Via contra Martínez Campos l'any 1893 i del carrer dels Canvis Nous, l'any 1896, que va patir la cacera de bruixes contra l'anarquisme, era espiritista.

A La Publicidad, un diari republicà publicat a Barcelona, trobem un atac contra els espiritistes en un petit retall del 13 de desembre de 1895 que ens demostra en el fons que no era només un tema de gent de pocs estudis. "Dentro de breves días, un espiritista del templo de la calle de San Juan, (...) de esta secta de fanáticos, será el depositario de los intereses de este pueblo. La circunstancia de ser concejal el padre del futuro depositario, demuestra una vez más que hay gente que sacan provecho de todo".

El temple del carrer de San Joan, l'actual Miquel Àngel, ens connecta amb l'espiritista més cèlebre, i segurament el més esperpèntic del nostre barri, Nicasi Unceti, un mestre que va ser conegut com el curandero de Sants. Un personatge que es va atrevir a prometre la curació a tots els esguerrats que acudissin a Sants, sent l'origen d'un disturbi sonat i d'una dita encara més coneguda: "Esguerrats cap a Sants".

Segons sembla durant molts anys alguns geperuts encara s'apropaven a l'antiga finca del carrer de Miquel Àngel amb el carrer de Jacquard per refregar el gep a l'arbre que hi havia esperant el miracle del conegut guaridor.

Congrés Espiritisca Internacional de Barcelona 1934

BURXANT ELS BYTES

Violant la privacitat a cop d'ocell volador

Bernat Costa, Sevilla

Ja he parlat altres mesos de la NSA i el cas Snowden. La NSA es una agencia d'intel·ligència dels Estats Units que s'ha demostrat que està espiant a tot el mon a traves diverses empreses d'internet com Google, Apple i Microsoft, entre altres.

Però aquest mes vull parlar del Angry Birds, un joc per mòbils molt popular. Dons bé, segons s'ha filtat recentment, la NSA podia accedir als contactes de la gent que tenia instal·lat aquest videojoc al seu telèfon. El poder de la NSA s'estén a gairebé totes les comunicacions digitals.

Per sort, han sortit alternatives, com per exemple Telegram, una aplicació molt semblant al popular Whatsapp amb una sola diferencia, és software lliure i encripta totes les comunicacions. De tal forma que ni els propis propietaris de Telegram poden llegir el que t'escrius amb els teus contactes.

Tan segurs estan de la seguretat que ofereix Telegram, que un dels propietaris de l'empresa ofereix 200.000 dòlars a qui aconsegueixi rebentar la seva seguretat. Sens dubte una bona aplicació per mantenir la privacitat en moments on la NSA sembla que espia per tot arreu.

FOGONS DE TEMPORADA

Menjar de Carnestoltes i Quaresma

Núria May, Masnou

Potser el mot febrer ens fa pensar en un dels mesos més freds de l'any, tot i que d'altra banda, també pot marcar l'inici d'un tomb primaveral que ens transporta fins a un estiu no molt llunyà. El febrer també és mes de contrastos, perquè va ser l'elegit sinó per a tenir 29 dies cada quatre anys? I és també el mes on tradicionalment - algunes vegades cau a principis de març - es celebra el carnestoltes i el dimecres de cendra. Els humans també ho som de contradictoris, i si la nostra - parlant des de l'òptica de la comunitat de fa ja uns segles - religió ens imposava una època de renúncia alimentaria i comportament exemplar, la Quaresma, el que la gent volia era menjar molt i fer el boig just abans d'iniciar aquesta etapa de patiment, i això, normalment, passava al febrer.

La Quaresma prohibeix la proteïna animal, parlem de carn i ous, ja que ens deixa menjar peix; el més preuat, el bacallà, emblema de la Vella Quaresma, la dona xaruga de les set cames, o potser hauria de dir de les set setmanes. I per Carnaval? La setmana anterior al dimecres de cendra, que marca l'inici de la Quaresma, comença la festa i xerinola amb el dijous gras o dijous llarder. Antigament era costum matar el porc de la família en aquesta època i menjar llardons i botifarra amb joia i harmonia familiar, ja arribarien els dies de sobrietat i el saber seure a taula sense poder gaudir d'unes menges substancioses i plaents. També és costum menjar ous, o bé sols, o en truites o amb botifarra; de fet la coneguda botifarra d'ou és elaborada pels carnissers sobretot en aquesta època, quan diuen que el consumidor encara recorda que és una elaboració que existeix i que resulta de bon combinar a taula, amb truita, amb amanides i amb el nostrat pa amb tomàquet.

La saviesa gastronòmica popular és redundantment sàvia; mata i es menja el porc quan toca, just abans que no sigui massa tard per no poder-lo aprofitar amb goig, ni massa d'hora quan encara el porc és jove i magre, i al moment just, quan encara queda fred suficient perquè les llonganisses tinguin el seu temps de maduració penjades a les golfes de les masies. Avui, ja perdudes moltes de les tradicions que vinculen menjar i temporalitat - tot i que per contra cada dia està més de moda el producte de temporada- crec que és bo recordar que si les tradicions conviden a un determinat tipus d'ingredient o d'elaboració, és perquè segurament és la que més convé, des d'un punt de vista nutricional, de temporada, o des de l'òptica de qualsevol altre motiu pràctic, ser menjada en les dates seleccionades. Tornem doncs a tastar la botifarra d'ou i posem-la dintre els entrepans dels nostres infants, dintre de la truita del sopar o proposem-la a l'aperitiu servit al bar. Els gustos són culturals i les persones som les encarregades de reviure les tradicions per seguir gaudint, i cuidant, la nostra cultura.

Crema de coliflor amb botifarra d'ou i cansalada

- ½ coliflor
- 1 porro
- 100g botifarra d'ou
- 50g cansalada pebrada
- Oli d'oliva verge extra
- Sal i pebre

Talleu la cansalada pebrada a làmines d'un mig centímetre, poseu-les en una paella amb poc oli i a foc suau deixeu que suïn el greix fins que la cansalada sigui cruixent, guardeu el greix i reserveu els daus de cansalada. Netegeu i talleu el porro a rodanxes grosses. En un cassó amb oli, ofegueu el porro perquè s'estovi. Netegeu la coliflor, guardeu les flors però també el tronc, que és perfectament comestible i moltes vegades tendim a llençar-lo. Afegiu la coliflor neta al cassó amb el porro, cobriu d'aigua i deixeu bullir fins que la coliflor sigui tendra. Elimineu una mica de l'aigua de la cocció i tritureu addicionant el greix de la cansalada, un bon raig d'oli d'oliva verge extra, sal i pebre fins que la crema sigui del vostre gust. Talleu la botifarra d'ou a quadrats i salteges a la paella. Per muntar el plat - o bé podeu fer-ho en un got i servir-lo d'aperitiu calent-, emplateu primer la crema, escampeu-hi els daus de botifarra d'ou i els de cansalada cruixent i acabeu amb un polsim de pebre i un rajolí d'oli verge extra. Un primer contundent, digne de carnestoltes.

UN TOC D'HUMOR...

EL POEMA

Només recordo

Només recordo
no haver nascut mai.
Només em consten els secrets,
la veritat dels errors, la solemne
mentida d'aparèixer.

Cal que m'acuiti a adherir-me
a alguna traïció. Abans que no
s'esvaeixin els sofres i els mussols,
sobretot els infusoris
de l'aigua beneïda.

L'eternitat és massa. En algun punt
no previst, un déu mil•limètric
va imposar-me la mà damunt del penis
tot dient-me: ara és tendre,
després serà immortal.

Màrius Sampere
Ningú més i l'ombra.
Edicions Proa, 2013.
(Poema escollit per David Caño)

CINEMA

Two years at sea

Àngel Bravo

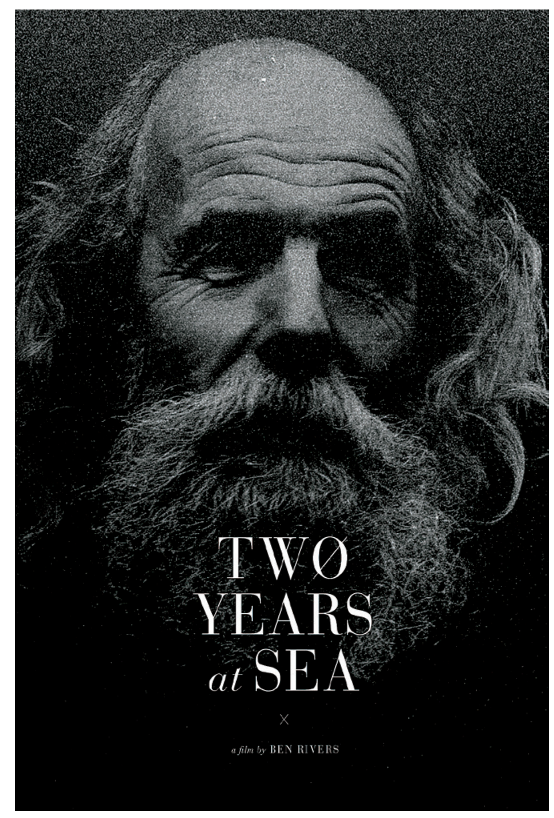
Two Years at Sea ens plasma la vida real de Jake Williams, un idealista que decideix deixar el passat enrere i existir de forma plena i autosuficient en una casa entre els arbres d'Escòcia, lluny de la societat de consum. El dia a dia al bosc de Jake és tota una lliçó d'espiritualitat i pau interior, i la clara demostració que per ser feliç només cal el propòsit de ser-ho.

La pel·lícula batega a ritme lent, al compàs dels passos del protagonista, que dorm, es dutxa, camina, jau, pesca i llegeix amb tota la calma que demanen cada una d'aquestes accions. Ben Rivers no escatima metratge amb la clara voluntat de connectar l'espectador amb una vida alternativa, a fer entendre el tot a partir del no-res. La natura, en aquest sentit, és l'autèntic protagonista d'una pel·lícula sense diàleg però amb una galeria sonora de destacable riquesa.

Tot i ser el document de la vida somiada de Jake Williams, el director Ben Rivers es remou, per explicar-la, entre les aigües del documental i la ficció, conscient que, en el fons, representa i selecciona els moments del protagonista que més l'interessen. En aquest sentit, ens regala algun moment surrealista per palesar que no tot ens ho hem de prendre seriosament i que sempre hi ha una intenció cinematogràfica en el seu treball.

Sigui com sigui, el que és evident és que *Two years at sea* és un clar desafiament experimental als paràmetres del cinema més convencional. Si no fos així, no podríem gaudir de la trepidant aventura que suposa un pla fix de més de tres minuts en què Jake està pescant plàcidament des d'una barqueta que, amb molta suavitat, el corrent del riu va arrossegant.

Com era d'esperar, la cinta no ha deixat indiferent a crítica i públic de diversos festivals independents, tot i que forma part de la constant tècnica i temàtica d'un director sovint interessat en històries de persones particulars que d'alguna manera s'han separat de la societat. I forma part, també, d'una de les sempre interessants apostes del Zumzeig Cinema, ja que estrenarà la pel·lícula el 21 de febrer a la seva sala del carrer Béjar i seguirà demostrant com, film a film, es pot superar el corrent de qualsevol riu.

Direcció càmera
i muntatge: Ben Rivers
Any: 2011
Durada: 92 minuts
País: Anglaterra

DOCUMENTAL

Sobren raons

Gemma Parera

De raons per tancar els Centres d'Internament d'Estrangers (CIEs), n'hi ha de sobres, i els darrers esdeveniments al CIE de Zona Franca, amb la mort de l'Alik, les agressions als interns, i l'opacitat i impunitat amb que es produeixen, posen de manifest la necessitat urgent de tancar aquestes presons per a persones immigrants "sense papers".

És difícil imaginar-se les condicions de vida infrahumanes al CIE, el patiment dels familiars i les amistats, la por a l'expulsió, i l'arbitrarietat i impunitat que impera. Aquest documental ens ajuda a conèixer, i ens mou a solidaritzar-nos i reaccionar contra el racisme i els CIEs.

"La vida dins del Centre d'Internament d'Estrangers no és vida, és espera. Espera i por. Por a l'expulsió, por a perdre el rumb entre les quatre parets de la cel·la, por a un futur que sembla impossible que sigui pitjor"; "fa molt fred i no hi ha aigua calenta"; "se li saltaven les llàgrimes al acomiadar-se de nosaltres a través d'un vidre, com si fos un delinqüent, no ens van deixar abraçar-lo ni donar-li un petó"; "si estàs a l'habitació i demanes anar al lavabo, igual venen a obrir i et peguen"...

A través de testimonis com aquests, de l'Abdul (senegalès), el Michel (georgià) i les amigues i familiars del Gustavo (bolivià), aquest documental ens apropa, d'una manera molt humana, documentada i rigorosa, a la realitat d'aquestes presons encobertes i al treball de moltes persones i entitats per exigir el seu tancament.

LLIBRES

Perspectives

Eloi Mayordomo

Fa set anys, en un context de creixement econòmic i de confiança absoluta en el sistema capitalista, naixia espaifabrica.cat. L'activitat del web sorgia llavors amb la voluntat de fer front a l'avançada neoliberal i generar un espai de trobada i debat de l'esquerra rupturista que servís per a apoderar i fer avançar els processos emancipadors als Països Catalans.

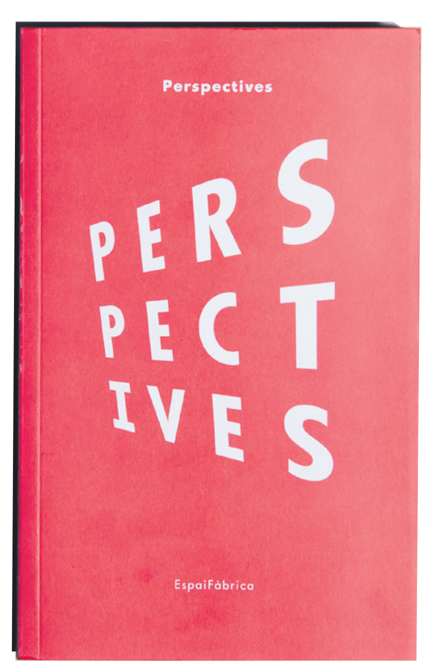
Però l'arma de destrucció massiva que és el capitalisme, implosionava i generava un procés d'empobriment i de pèrdua massiva de drets. La democràcia engendrada en una nit de modèlica transició, es plegava encara més, per garantir l'acumulació.

A la vegada, però, es constituïen espais de participació i d'autorganització i se'n consolidaven altres ja existents. Lluites i experiències - amb els seus avanços i dificultats - que requerien d'una narrativa pròpia, d'un anàlisi des de i per als moviments: un espai on compartir idees per a la lluita popular. Des d'espaifabrica.cat apostarem llavors per PERSPECTIVES, una publicació de caràcter anual i en paper, amb el desig de constituir una eina on analitzar els contextos de lluita, apuntar els reptes que aquestes havien d'afrontar i traçar estratègies per a superar-los.

Ha estat un orgull comptar amb les aportacions de Josep Fontana, Ivan Gordillo, Manel Lòpez, Sílvia Alberich i Maria Rodó, Josep Garganté i Jordi Martí, Gemma Ubasart, Àngels Martínez i Albano Dante, Jordi Mir, Ada Colau, Pau Llonch, Isabel Vallet, Benet Salelles, Jaume Asens i Gerard Pisarello, i els companys d'EnConstrucció Francesc Queralt, Albert Díez i Cristina Pons. Totes elles, moltes sense referències nostres, assumiren des del primer moment aquest desafiament.

Un plaer també sentir l'escalf de cadascuna de les tres-centes persones que han participat en el seu finançament. Un esforç col·lectiu que esperem pagui la pena i faci de PERSPECTIVES una arma útil per a generar debat a les assemblees, compartir els aprenentatges que d'elles se'n deriven i, sobretot, esdevingui un instrument útil per avançar.

I és precisament per contribuir a aquest avenç que a finals de febrer publicarem «El preu de la salut. Interessos, classe i model sanitari». Un llibre que vol contribuir a acompanyar la lluita en defensa de la sanitat pública, gratuïta i universal. En aquesta lluita, també esperem comptar amb el suport de totes!

Autor: Espaifabrica.cat
Any: 2013

La CUP organitza una jornada de debat sobre el futur del model sanitari

La voluntat d'aquesta jornada és la de "crear un espai ampli, de generació de propostes i un possible punt de trobada de les diferents lluites en l'àmbit sanitari".

Dídac Prat

La Candidatura d'Unitat Popular, sota el lema "Construïm la sanitat als Països Catalans", està organitzant una jornada de debats sobre la sanitat pública pel proper 22 de febrer a Barcelona. La voluntat d'aquesta jornada és la de "crear un espai ampli, de generació de propostes i un possible punt de trobada de les diferents lluites en l'àmbit sanitari".

La diputada Isabel Vallet (CUP-AE) ha explicat que aquesta jornada es va començar a idear després de copsar cap a on s'encaminava el Pacte Nacional de la Salut. La CUP-AE va decidir abandonar el Pacte el passat mes de juliol de 2013 al entendre que el que es pretén és "tapar les vergonyes, netejar la cara i seguir amb un model que sota el paradigma de l'excel·lència vol legitimar un negoci amb la sanitat pública catalana".

La jornada, que se celebrarà durant tot el dia a Cotxeres de Sants de Barcelona, té com objectiu començar a dibuixar els pilars d'un model sanitari pels Països Catalans de "propietat i provisió pública, universal i qualitat sense discriminacions i sense exclusions". Per encarar aquests objectius s'han organitzat 3 taules de debat amb diversos experts nacionals i internacionals sobre la matèria.

Inscripcions i participants a la jornada

Per tal de participar a la jornada, que s'allargarà de les 10 del matí a les vuit del vespre, cal formalitzar una inscripció a través de la pàgina web que s'ha posar en marxa avui http://jornadasanitat.cup.cat. Per altra banda, ja són molts els col·lectius que han confirmat la seva participació com és el cas de Dempeus per la Salut Pública, la revista Cafè amb llet, la Confederació de Federació d'Associació de Veïnes de Barcelona, la PARS, Fòrum Català d'Atenció Primària, nombroses seccions sindicals de la CGT i de CATTAC - CTTS de diversos hospitals, Son Espases a Palma, entre altres.

Dissabte 22 de febrer

JORNADES
Construïm la sanitat als Països Catalans. CUP

10h Models de Gestió Sanitària. Conseqüències de la incidència de l'agenda neoliberal en la gestió de la Sanitat. Canadà, Veneçuela i Anglaterra

12h Determinants socials de salut. Diferències sistemàtiques en salut a causa de les estructures socials.

16h Bases d'un nou model sanitari. Punts clau en la construcció d'una sanitat de propietat i provisió pública, universal i de qualitat.

18h Estratègies de lluita i canvi. Debat sobre com afrontem la lluita contra la privatització de la sanitat.

Cotxeres de Sants, Pça. de Sants

Febrer Llibertari 2014

AGENDA

Febrer 2014

Estigues al corrent del dia a dia del barri a **laburxa.cat**

Divendres 7 Febrer
Acte de suport i xerrada amb veïns del barri del Gamonal de Burgos
Can Batlló (Constitució, 19)

Dissabte 8 de febrer de 19h a 02h
Debat sobre l'autogestio del feminisme al barri i kafeta
Can Vies (Jocs Florals, 41)

Dissabte 8 de Febrer 20h
Cal confirmar assistència a www.borinots.cat/espatllespeusimans
Presentació del documental "Espatlles, peus i mans". Una crònica dels 20 anys de la nostre història.
Centre Catòlic (C/Antoni Capmany 72)

Febrer Llibertari:
Dissabte 8 (21:00)
Sopador de la Rosa del Vents sobre la defensa del comú i el públic
Espai Obert (Violant d'Hongria, 71)

Dissabte 8 Febrer
Horari i lloc per confirmar
Trobada "Desactivem el vot xenòfob!"
SOS Racisme i Quepo

Diumenge 9 12:30
Xerrada amb treballadors de panrico, unipost i vaga docents de les illes
En acabar hi haurà vermut solidari amb la caixa de resistència de vaga Panrico
Parc esp. Industrial

Diumenge 9 de Febrer 13h
Castellers de Sants.
Actuació de Santa Eulàlia
Pl Sant Jaume

Febrer Llibertari:
Diumenge 9 (21:30)
Xerrada debat: El meu cos és un camp de batalla (lluite de gènere)
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)
Dimecres 12 19h
Assemblea oberta
Objectiu: independència 2014.
Organitza CUP Sants-Montjuïc
Centre Social de Sants (Olzinelles 30)

Dijous 13 de febrer, 19h
Presentació del llibre Egipte rere la barricada, amb el seu autor Marc Almodóvar.
Ciutat Invisible (C/Riego 35)

Divendres 14
Xerrada sobre la dona i el treball.
Arran Sants. COS. La Trama
Can Vies (Jocs Florals, 41)

Dissabte 15
"L'espai de feina com a lloc d'intervenció política"
Casal Independentista de Sants, Jaume Compte (C/ Muntadas 24)

Febrer Llibertari:
Dissabte 15 (18:00)
Taller d'autodefensa laboral a càrrec de la CNT-AIT Barcelona
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

Febrer Llibertari: Dissabte 22 (10:00)
Alternatives a l'educació estatal i presentació del projecte Aprenem Juntes. Hi haurà activitats infantils i parades de distribuïdores.
Plaça Josep Pons (antiga plaça Màlaga, també anomenada Bonet i Muixí)

Febrer Llibertari:
Diumenge 23 (18:00)
Presentació de "ADARGA, revista de pensament i crítica anarquista"
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

Febrer Llibertari:
Dimecres 26 (21:30)
Sopar vegà per l'autogestió de projectes anarquistes. Parades de distribuïdores.
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Dijous 27 de febrer, 19h
Presentació del llibre Las cárceles de la miseria, amb el seu autor Guillermo Lorenzo
Ciutat Invisible (C/Riego 35)

Febrer Llibertari:
Dissabte 1 de març (17:00)
Xerrada debat "La repressió avui, noves normes i lleis". Parades de distribuïdores.
Plaça Josep Pons (antiga plaça Màlaga, també anomenada Bonet i Muixí)

Febrer Llibertari: Diumenge 2 de març (10:00)

Olimpíades anarquistes. Carreres de sacs, torneig d'escacs, campionat de futbol, etc. Parades de distribuïdores.
Parc de l'Espanya Industrial.

Tots els dilluns i dijous (18-20:00)
Taller Muay Thai
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Tots els Dimarts i divendres (11 – 13:00)
Gimnàs
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Tots els dilluns (18:00)
Curs d'esperanto
Espai Obert (Violant d'Hongria, 71)

Tots els dilluns 18h
Aprenem Juntes
Ateneu Llibertari (Maria Victòria, 10)

Tots els dimarts i dijous (18:30)
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

Tots els dimecres (18:30)
Taller de metereologia
Espai Obert (Violant d'Hongria, 71)

Tots el divendres (18:00)
Escola Autogestionada per famílies
Espai Obert (Violant d'Hongria, 71)

El tercer divendres de cada mes (18-24h)
Nit de Jocs al Casal
Casal Independentista Jaume Compte (Muntadas, 24)

Matins : de dll. a dv. de 10h a 13h
Tardes : de dll. a dj. de 18h a 21h, i dv. de 18h a 22h
Dissabtes: de 10h a 21h
Bar / Espai de trobada
Can Batlló (Constitució, 19)

Matins : dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; i divendres de 18h a 21h.
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots els dilluns, dimarts i dimecres
Espai de preparació física
Can Batlló (Constitució, 19)

Cada dilluns i dimecres de 10 a 13h i de 16h a 19h
Fusteria
Can Batlló (Constitució, 19)

Dimarts 17.30h, dimecres i divendres a 10h.
Hort comunitari
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots els dimarts de 18h a 21h.
Fase final de construcció Rocòdrom
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots el dimecres (10:00)
Tallers d'oficis d'infraestructures i fusteria
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots els dissabtes (11:00)
Treball Col·lectiu a la Planta Primera del Bloc 11
Can Batlló (Constitució, 19)

Cristina Fernández

Advocada de Tanquem els CIEs i membre de l'Observatori del Sistema Penal i Drets Humans

Des de la campanya Tanquem els CIEs s'ha denunciat reiteradament els Centres d'Internament d'Estrangers (CIEs), com a presons encobertes on es vulneren els drets humans i es tracta de forma discriminatòria a les persones. Arrel de la mort d'un intern, l'Alik, el 3 de desembre, i d'agressions aquests mesos de desembre i gener, han realitzat nombroses denúncies judicials i mobilitzacions per exigir el tancament d'aquests centres.

"Els Centres d'Internament d'Estrangers no haurien d'existir"

Cristina Fernández — Gemma Parera

Gemma Parera

Quina és la funció dels CIEs en el marc de les polítiques migratòries, la Llei d'Estrangeria i el control de fronteres?

Els CIEs són els llocs de privació de llibertat, —en el cas espanyol el màxim és de 60 dies, però en altres països europeus poden ser fins a 18 mesos—, per assegurar el compliment de l'expulsió. Són una peça clau en el manteniment del règim de les polítiques de fronteres de la Unió Europea.

La política migratòria a la UE és més aviat una política d'expulsions utilitarista, pensada perquè els treballadors immigrants vinguin, treballin i se'n vagin. I el mecanisme de l'expulsió no funciona sense els Centres d'Internament. Són, per tant, la punta de l'iceberg, allò que evidencia que s'està donant un règim de ciutadania diferenciat i discriminatori, entre la població autòctona, que mai anirà a un CIE, i les persones amb nacionalitat estrangera que poden ser internades i expulsades.

Com es produeixen, doncs, aquestes detencions i quina ha estat l'evolució de les expulsions els darrers anys?

Els CIEs, per una banda, serveixen per tancar a les persones que acaben de creuar les fronteres per tal de ser expulsades directament des d'allà. També hi trobem persones que fa temps que viuen aquí i són localitzades "sense papers", per exemple, través de les redades que sabem que existeixen tot i que el Govern no ho reconegui; o gent que prové de substitucions de condemna o de centres penitenciaris, ja que una vegada han complert la pena, els antecedents penals són d'expulsió, per tant, es dóna una doble condemna.

Els anys amb més arribades, del 2006 al 2008, les expulsions dels CIEs eren majoritàriament de persones recent vingudes, però a mesura que ha anat baixant el nivell de persones que arriben a l'Estat Espanyol, amb la situació de crisi econòmica, ara s'està expulsant sobretot a gent que porta temps vivint aquí.

Durant l'any 2012 van ser internades als CIE de tot l'Estat espanyol unes 11.000 persones, de les quals van ser expulsades el 50%. L'expulsió no sempre es porta a terme, perquè hi ha països que no accepten les devolucions o no hi ha tractats de repatriació, o bé surt extremadament car, o no es pot esbrinar la nacionalitat de la persona. Però el fet de passar pel Centre d'Internament és ja en si una mena d'expulsió. Una expulsió per no poder regularitzar la situació, i per tant, quedar exclòs del règim de ciutadania.

A Barcelona tenim el CIE de Zona Franca on, des de la seva obertura, s'han produït agressions, fins i tot morts, a més d'una constant vulneració de drets... Què fa possible que es donin aquestes situacions impunement?

Aquesta és la pròpia dinàmica dels CIEs, perquè hi ha una privació de llibertat sense un règim clar, ni una regulació específica, el que fa que hi hagi una gran discrecionalitat. Els CIEs es regeixen per allò que decideix el director de cada centre i no hi ha uns mecanismes de garantia que asseguri la transparència del que passa en el seu interior.

Un altre problema és l'opacitat, perquè és molt difícil el contacte de la gent que està tancada amb l'exterior. A Zona Franca mateix, el lloc físic on està situat és un polígon industrial de difícil accessibilitat, on la gent no sap què hi ha allà dins ni què hi passa.

També, quan es produeix alguna agressió o maltractament, la persona acaba sent expulsada, per tant, els testimonis o qui podria posar una denúncia acaba desapareixent.

En relació a les agressions que han denunciat els interns aquests mesos , quin coneixement directe n'has tingut com a advocada?

Com a advocades podem entrevistar-nos amb els interns, una mesura establerta el juny de l'any passat pel Jutge de Control del CIE. Abans, però per exemple, quan venia una persona traslladada des de Melilla que l'acabaven d'agafar saltant la reixa, li deien que l'advocat designat era el que tenia a Melilla i no el podia visitar. Aquesta nova mesura, doncs, permet trencar una mica l'opacitat dels centres, tenir accés a més informació i ser capaces de portar aquestes denúncies a fora, tan a l'opinió pública, com als Jutgats, les institucions i els polítics responsables.

Aquests dies hem estat intentant parlar amb la gent que ha patit agressions o n'han estat testimonis, per recopilar els fets i denunciar-los al Jutjat de Guàrdia. Ens han relatat que hi va haver uns incidents a les dutxes el 31 de desembre a la tarda. Els interns van protestar i es va produir l'entrada dels antiavalots a dins del CIE. Allà uns altres interns van ser agredits per aquests i la situació de tensió i la presència dels antiavalots va durar uns dies més, amb una gran pressió sobre els interns. Per exemple, si una persona volia anar al lavabo era acompanyada per quatre o cinc policies.

Com valores els resultats fins ara de les denúncies i les mobilitzacions, i les mesures establertes pels Jutjats de Control?

L'objectiu de la Campanya Tanquem els CIEs és el tancament dels Centres d'Internament, perquè creiem que aquestes institucions no haurien d'existir, ni tampoc aquest règim de fronteres discriminatori i injust.

Però també treballem per aconseguir millores en la situació quotidiana dels interns i estem contentes que els jutges hagin posat algunes mesures per solventar aquestes deficiències.

En la darrera interlocutòria del Jutjat de Control s'ha aconseguit que les visites puguin realitzar-se sense mampares, el que per les famílies que es troben amb la situació que el seu pare, germà o parella és expulsat, significa que puguin veure's la última vegada sense que sigui a través d'un vidre i d'un telèfon. També és un pas endavant que es reguli l'aigua calenta i que s'avisi al Jutge quan entrin els antiavalots o quan hi hagi un part mèdic per alguna contusió. Semblen mesures lògiques si existeixen uns Jutjats de Control, però a la pràctica no s'estaven donant

També fa temps que es parla del reglament...

La reforma de la Llei d'Estrangeria de 2009 va establir que, en el termini de sis mesos, el Govern havia d'aprovar un reglament per regular la quotidianietat dels CIE. Estem a 2014 i encara no existeix.

Des de Tanquem els CIE creiem que reglamentar allò que no hauria d'existir no és cap mena de solució, però aquesta falta de regulació també és un factor que ens indica la desídia total i absoluta del Govern per garantir que en aquests centres es respectin els drets de les persones. Prefereixen tenir-los amagats; hi ha una gran part de la ciutadania que no saben què són.

Tot així, cada vegada, i amb campanyes com les de Tanquem els CIEs, s'estan visibilitzant més. Què diries a les persones que descobreixen que existeixen?

Que tinguem els ulls oberts, que siguem conscients que, en nom de les fronteres i de les polítiques migratòries, s'està discriminant a les persones pel lloc d'origen. A més d'aquesta discriminació, les condicions d'internament als CIE vulneren els drets humans. Que aquests centres existeixin mostra la hipocresia d'un estat que es diu a sí mateix democràtic, perquè s'està tractant diferent a les persones que convivim. Si tanquem els ulls i deixem que això passi, aquesta privació de drets anirà a més, ja que cada vegada s'estén a sectors socials més amplis. Hi ha altres formes de conviure i d'entendre les migracions que poden fer que la democràcia es pugui entendre amb tot el seu contingut, amb un tracte igualitari i no discriminatori.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Maria Álvarez, Amadeus, Ateneu Cooperatiu la Base, la Bonet, Àngel Bravo, campanya contra els CIES, Bernat Costa, Silvia Escarno, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Negres Tempestes, Àngela Novau, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Manel Ros, Jordi Solé